

(Kjær) og Flere udtale deres faste Beslutning om at ville blive paa Brammen, idet jeg dog havde haabet, at en eller anden af dem var drøttet i Vandet i Dagenes Løb, — naar det altsaa maa betragtes som givet, at Pladsen paa Brammen er knap nok til Flertallet selv, og at der slet ingen Plads er til os Andre, der ønske en Overenskomst, saa veed jeg ikke, hvorledes man kan bebrejde Regjeringen, at den ikke under saadanne Forhold har forsøgt en aldeles unyttig Mægling mellem Flertallet og de andre Deltagere i Lovgivningsmagten. Det vilde jo være aldeles unyttigt, saalange de staa paa saa forskellige Standpunkter, og saalange der ikke fra Flertallets Side spores den mindste Mulighed til en Overenskomst. — Et andet Punkt, der er fremkommet uuder Diskussionen, er den Yttring af den ærede Conseilpræsident, at det afhænger af Folkethinget selv, hvorvidt Lyngdepunktet skulde ligge hos det. Der fremkom flere „Hør“ til denne Udtalelse, og den er ogsaa bleven optagen af flere Medlemmer, der senere have haft Ordet. Det forekommer mig, at det er Kjernepunktet i den politiske Situation, at det afhænger af Folkethinget selv, hvorvidt Lyngdepunktet skal ligge hos det. Det er efter min Overbevisning deri, at Knuden ligger (Stærke „Hør“ fra Benstre), og naar det ærede Flertal eller flere af dets betydningsfulde Medlemmer nu sige „Hør“, saa vil jeg ønske, at de ret grundigt ikke alene ville høre efter det, men ogsaa tænke derover, thi det tør jeg forsiſtke, at saavidt min Erjaring gaar, har jeg hverken i de Rigsdagsmænds Udtalelser, som jeg har haft Leilighed til at høre, eller i den nuværende eller i foregaaende Regjeringers Optraeden nogenfinde set en Stræben efter at trykke Folkethinget tilbage fra dets grundlovsbærende Indflydelse paa Lovgivningen. Seg har set, — naar det ærede Flertal vil vide min Mening rent ud — at man aldeles ikke har erkjendt, at Lyngdepunktet for vor konstitutionelle Udvikling kunde ligge hos det nuværende Flertal i Folkethinget, men dermed er det ikke sagt, at der skulde være et almindeligt Ønske om, at Folkethinget ikke nogenfinde skulde være det. Betingelsen for, at Folkethinget kan blive Lyngdepunktet, er, at det virkelig forstaaer at vinde Lillid hos de forskellige andre Deltagere i Lovgivningsmagten, hos hvem Afgjørelsen ligger af, hvor Lyngdepunktet skal ligge (En Stemme: Hvem skal afgjøre det?). Ja, naar det ærede Medlem ikke veed det, synes jeg næsten, det er en Overflødighed at sige ham det. For det Første ligger Afgjørelsen med Hensyn til Indflydelsen paa Regjeringens Sammensætning hos Kongen, og hvad for det Andet den Indflydelse angaar, som Landstinget og de øvrige Deltagere i Lovgivningsmagten, jeg vil ogsaa sige Mindretallet i denne Sal, ville give Flertallets Udtalelser, beror den paa, hvad Lillid de have til Flertallet. Det ærede Flertal tror, at det ved at vise, hvilken uhyre Magt det har, ved at

forfaste alle Regjeringens Forslag, ved at vise Regjeringens Usmagt til at gennemføre Noget, kan give Folkethinget større Betydning. Nei, tværtimod, dets Betydning bliver meget mindre; thi de berøve det derved den Lillid hos de andre Deltagere i Lovgivningsmagten, som er Betingelsen for, at man med Glæde og Tilfredshed kan se Magten gaa over til en Regjering, der er sammensat af Flertallet. Det er Sagen. Flertallet har ad de Veie, det hidtil er gaaet, ikke nogenfinde banet sig Veie til at vinde Lillid paa de Steder, af hvilke det afhænger, hvorvidt Folkethinget skal være Lyngdepunktet. De kunne appellere til Vælgerne saa ofte de ville. Vælgerne kunne kun give dem et Mandat, som de før have givet dem, anden Magt have Vælgerne ikke. Men hvorledes De benytte Deres Mandater, deraf afhænger det, hvorvidt De kunne vinde en afgjørende Indflydelse paa Lovgivningen. Dette har jeg troet at burde udtale, og jeg skal indskrænke mig hertil.

KRUSE: Den høitærede Conseilpræsident kom i sit forørigt meget korte Foredrag gjentagne Gange tilbage til den Yttring, at det og det kunde formentlig ærede Medlemmer af Thinget have sparet sig. Naar jeg skal sige, hvori den Hovedmodstand, som jeg ønsker at gjøre imod den nuværende Regjering, egentlig ligger, maa jeg tilstaa, at den ligger i den Egenkab hos den nuværende høie Regjering, som har et skarpt og bestemt Udtryk i den høitærede Conseilpræsident, den Egenkab, at hele dens Optraeden er et meget kort og syndigt „det kunde Thinget have sparet sig“. Thinget kunde ovenikøbet have sparet sig Kampen den 25de April f. A., thi den høitærede Conseilpræsident og hans meget ærede Kolleger have som Regjering ikke lært det Allermindste af den 25de April; hele denne Historie havde vi kunnet spare os. Men Ulykken er, at den høitærede Conseilpræsident ikke har villet spare os den; det var ham, der kunde have sparet os den, men han vilde ikke. Den høitærede Conseilpræsident har aabenbart havt den Tanke, at der var Noget at vinde ved Valgene den 25de April, men da det viste sig, at der var overmaade Meget at tabe derved, kunde vi have sparet os den. — Med Hensyn til de andre Argumenter er det overordentlig vanskeligt at fastholde den høitærede Conseilpræsident. Seg har til min meget store Forundring i Dag hørt af den høitærede Conseilpræsidents Ord, at den Plan for vort Befæstningsvæsen, som Folkethingets Flertal gjentagende har vedkjendt sig som sin, var ved Valgene den 25de April at betragte som en forkastet Plan. Der kunde ikke være Spørgsmaal om, siger den høitærede Conseilpræsident, at vælge imellem Regjeringens Plan og Flertallets forkastede Plan. Dersom det skulde være en virkelig Anke imod den omtalte Flertals Plan,